

Nel rätjepil oli õigus, kui ta üleliigsid püksireisi wähen-das; aga käifid tuleb ifa sahe fää tarvis neli teha. Kui fa üks wöeras seda ei tea, kumma käifse paari sisse ta käed peaks pistma, ehk tumba ta peab tühjaks jätmä: meie ise teame seda selgesit' ja juhatame oma lapsi maaast madalast vitsa hoclega, funni naad tundma saawad, mis fää tarvis tehtud, ja mis liig warus on. — Pika lori lühikene sisu oli se: Meie tunneme füü, et meie Luisulandis wäga palju wigalist on, aga parandada ei tohi seda ükefi. — — Rahju, et mees ülemata unustas: Kui halpi wiefümne weega wiheldaks, siiski ei saa temast midagi paremat, kui üks halp! — Mis ta wahe wahel oma töönsi wardaga tühja õlekubussi rabades uendaja mehe selga püüdnud lúa: need hoobid lähwad föik tuulde; — ei mite üks ainukene puutund meie mehe fulge. Siis sitahame temale hääd nõuu anda, et kui teisel korrak jälle wihatuju umbusel nii pööraseks peaks minema, et ta asju oma lorisese fisub, mis senna ei kõlba, esiteks pisukest waewa etewõtaks ja järelkuusaks: kas se ka töö on, mis ta teise tundmata mehe sohta teotuseks räägib?

Se pime mässamine, fus suurem osa ise ei tead-nud, mispäraast ta mõllas, tuletab mulle ühe teise enne-muistese jutu meeles, mis lõpetuseks lühidelt tahan rää-kida. Ühel faugel maal — ma ei tea, kas Kilplas, Uppakallus ehk nende naabris — töüs ükskord tuli ja pi-faline kohtufäimine alamal kuulutud asja pärast. Üks mees oli teise käest omale eesli palganud, se on: ühe hebusewärki loodud pilaldrivalise elaja, keda soal maadel hobuse asemel sagedaast' pruugitakse. Eesli pere-

mees läks ise teele faasa, et wöeras tema lojuksel liiga ei teeks. Nüüd juhtus, et sel pääwäl päike louna aegal wöga ägädaast' paistis; sellepäraast heitis eesli palkaja, kui lounat oli wötnud, eesli warju puhsama, seest et la-gedal midagi muud warjukohta ei leidnud. Eesli pere-mees haka seda nähes palkajat sõitlema. Tema ütles: • Kasige minu eesli warjust! Kesk seda luba teile annud? Teie olete füü oma raha eest minu eesli endale täna sekts pääwals palkanub, aga ei mite eesli warju. Warji on minu prii omadus. Tahate eesli warjust tulu püüda, siis peate minu käest warju palkama, ja selle eest ise osa hindu maksma. — Teine tõrkus selle vasta, et warju eest ka hindu pidi maksma, ja nõnda läksid mehed linna tagasi kohtomõistja ete. Esimene kohtemõistja, keda tuli lepitajaks paluti, oli mõistliku otsust annud, et kes elaja teise käest palkab, se palkab ka elaja warju enesele: — seest vari ei wöö elajata, ega elajas ilma oma warjuta olla. Selle otsusega ei lepind eesli peremees mite, waid faebas lugu teise kõrgema kohtu ete. Nõnda läks tüligne asj tük aega ühest kohtust teise, ja tuli lõpetust ei wöö-nud ükski veel näha. Uhwokatid katkusid mõlemalt poolet asja pikemale wenitada, niikaua kui riidlejate ful-rud nende waewa joudsid tasuda. Kohtufäimine ei wäl-tand veel kuigi faua, seol nähti juba föik linna rahwas sahe osasse jagatud. Üks osa seisis selle mehe poolt, kes eesli wälja oli laenanud ja nüüd warju eest hindu tab-tis; teine osa seisis selle poolt, kes eesli oli palkanud. Se läbi töüsids kaks nime liikuma: ühte seltsi nimetati eesliteks, teist seltsi jälle warjudeks. Juhtusid iljemine mõningad mehed eesli ja warjude seltsist koku: siis oli